

De franske Blade have i denne Uge udtalt sig med større Forsigtighed end sædvanligt med Hensyn til Conferencen; dog fortjener det at bemærkes, at Moniteurens Aftenudgave fremhæver et i Leipzig udkommet Flyvebrev, der søger at bevise, at den glücksborgske Pinies Successions Berettigelse er ligesaa stor som den augustenburgske, og den meddeles tillige et i Kiel udbredt Rygte, isølge hvilket General Sablenz skulde have faaet Befaling til at træffe Forberedelse til Anmarsch. »Le Nord» troer ikke, at Conferencen vil føre til noget Resultat, og opfatter meget rigtig det Spørgsmaal, om Danmark ved Kjendtlighederens Fortættelse kan tabe mere, end de tydske Stormagter nu forlange af det. Vil Lydstand tænke paa at komme i Besiddelse af Syland og Zerne, eller kan det opstille større Fordringer, end det for Dieblisset gjør? Da der ikke kan herske Tvivl i saa Henseende, mener »Le Nord», maa den danske Regjering komme til det Resultat, at den bør vove Alt, sænd den opoffer Alt. Denne Slutning er ikke ulogisk, og man kan ikke fortænke den danske Nation i, at den er forbitret paa Europa, der har blandet sig i dens Anliggender for at opstille Betingelser, der ikke kunde have været haardere, hvis man havde ladet den staa alene med dens to mægtige Modstandere.

— Uagtet de private Beretninger fra Rom og Turin gaar ud paa, at Pavens Sundhedstilstand er meget betænkelig, paastaar dog »Moniteuren», at han befinder sig bedre. Hvem har Ret? Sandsynligvis »Moniteuren»; thi da Italienerne ansee det for enffelig, at Paven dør, nære de slækt den menneskefærlige Tro, at de ved at stibde hans Tilstand værre, end den i Virkeligheden er, rimeligvis kunne paastaa hans Død. Man vil vide, at Victor Emanuel skal have anstillet et nyt Forsøg for at erfare, hvad hans ophøiede Forbundsfaelle i Tuilerierne vil gjøre, naar den katholske Kirkes nærværende Overhoved gaar ind i en bedre Verden. Vil han lade Italienerne tage Rom i Besiddelse og forhindre Valget af en ny Pave, indtil den verdslige Magt er opgivet? Eller vil han som hidtil holde sin beskyttende Haand over Pavedømmet? Italiens Konge skal endnu ikke have modtaget noget Svar paa disse Spørgsmaal, der ligesom saa mange andre indhylles i et uigjeunnetrængeligt Slør af Frankrigs gaadefulde Herfter.

— Man nærer stor Frygt for, at Fyrst Uzars Statscoup vil have farlige Følger. Det ligner i den Grad det af Louis Napoleon udførte, at man i Almindelighed antager, at Løsenet dertil er givet fra Paris. Men den Haand i Tuilerierne, der saa virksomt har ledet Donausyrstendømmernes Anliggender, vil blive betragtet med stor Misbillid af de Magter, der ere interesserede i disse Fyrstendømmers Skjebne, navnlig af Rusland og Tyrkiet. Begivenhederne i Tunis synes ogsaa at være meget alvorlige, siden den franske Regjering har anseet det for nødvendigt at samle en Flaade ved Kysterne, der er langt stærkere, end det behøves for at forsvare franske Borgeres Liv og Eiendom. Her synes Frankrig ogsaa at være tilbøjeligt til at bringe Tyrkiet i Forlegenhed, ja man paastaar endog, at den franske Admiral har Ordre til ikke at anerkende den Overhøi, som Sultanen gjør Krav paa at bestidde med Hensyn til Tunis og som han har affendt en Eskadre for at hævde. Er denne Efterretning rigtig, kan det saameget befyrgede orientalske Spørgsmaal blive reist hurtigere, end man havde ventet.

M.

Den fine Skræder.

(Af en gammel Herres Optegnelser.)

Meddeelt af Carl Seruhard.

I Begyndelsen af dette Aarhundrede levede, i en lille Bøndeby i Nærheden af Weile, et gammelt Egtepar, som allerede i mange Aar havde boet der i Byen. Ingen kunde med Bestemthed angive, naar disse Folk vare komne i Menigheden eller hvorfra de vare komne, men de bleve regnede blandt dens ældste Beboere, og de fleste kunde huske »den fine Skræder» og hans Kone fra deres tidlige Ungdom. Man vidste at det var fattige og velvillige og flittige Folk, som ikke forlangte Noget, og ikke gjorde en Kat Fortred, og at Manden blev kaldt Messer Liebenberg naar man vilde gjøre lidt Stads af ham. Bønderfolk ere i Regelen kun nygjerrige, naar de troe at kunne drage nogen Fordeel deraf, her var det kun altsor siensynligt, at der ikke kunde profiteres det Mindste paa Ekteparret, de brøbe sig derfor ikke om dets tidligere Historie, og Præster og Degne havde dengang endnu ikke faaet Tilhold om, at forene Polititilsynet med deres kirkelige Pligter. Alt hvad man vidste var, at Skræderen havde kjøbt og betalt den allermindeste Hytte i hele Byen, et lille Huus, som laae i Udskanten henimod Skoven, et godt Stykke fra Landeveien, saa tæt omgivet af store Hylbebuske og andet viltvoksende Smaakrat, at dette næsten slog sammen over Huset, ligesom det medlidende vilde holde paa det og skjule dets Brøstfældighed.

I dette tarvelige Huus boede Messer Liebenberg og hans Kone, som var en suldstændig Modsatning til ham. Hun var stor og stærk af Lemmer, havde et tykt Mæle og var

ligesaa mut og tvær som hendes lille, spinkle Mand — der for Resten var taus og indfluttet ligesom hun — var venlig og tjenstagtig mod alle Mennesker. Man antog i Almindelighed at det var Kouens Skuld, at de levede saa afsondrede og gaved sig saalidt af med Byens Folk. Men det forstaaer sig, fattige vare de jo, og det kunde jo nok trykke dem at lade Andre see hvor kummerligt det stod til hos dem; de vare saa armobige, at de som oftest tilbragte de lange Vinteraftener i Mørke, fordi de ikke havde Raad til at tænde Lys, naar de ikke just havde bestilt Arbejde, som hastede, men de maatte behjælpe sig med det svage Skin fra Torveilden i Kalkelovnen. Naar de saaledes sad i Halsmørke, troede Bønderne undertiden at have hørt dem tale sammen i et udenlandst Sprog; men de antogge alligevel at de ikke vare »Ratmandsfolk eller polske Jødefolk», thi dertil saae de slet ikke ud, da de Begge vare hvide og skære i Huden og havde Hænder, som noksom viste, at de havde tilbragt deres Liv i Stuen ved Stræbering, og ikke havde tumlet ude omkring med grovt Arbejde.

De havde engang et Barn, som de vare meget omhyggelige for, det maatte være sødt i deres fremrykkede Alder, isald det var deres eget, thi det var knap en halv Snees Aar gammel. Den lille Pige var en Indesidderke ligesom Forældrene, der selv havde lært hende at læse og underviste hende hjemme. Dette Barn forsvandt imidlertid fra Byen nogle Aar efter; Forældrene vare om Morgenen gaaet bort med det, og vendte om Aftenen alene tilbage, Ingen spurgte hvor Barnet var bleven af, da ikke Nogen havde haft Interesse for den lille Indesidderke, og man saae hende aldrig mere siden.

Da de havde levet saaledes i en Række af Aar, blev den mutte Kone syg og sengeliggende. Manden pleiede hende med al Kjærlighed, men Lægehjælp brugte de ikke, de havde jo ikke Raad til at betale Doktor og Medicin, og give sig under Fattigvæsenet vilde de ikke; thi stolte vare de, sagde Bønderne, og de suldede hellere end de skulde ligge.

Det var Hjulmanden i Byen, som først blev underrettet om at den fine Skræders Kone var død, da Manden bestilte en Pigtise hos ham. Skræderens saa Kunder vilde tilbyde ham deres Bisland til at faae Piget klædt osv., men Døren forblev lukket. Seent om Aftenen bragte Hjulmanden en umalet Kiste, Skræderen anvendte Matten til at male den sort, lægge Liget i Kisten, ordne Pigtenten, og sänge Psalmer over den Afsøde. Den næste Morgen var Alt besørget, og da Byens Beboere kom op ad Dagen, laae den Afsøde i sit sidste Leie, indsvøbt og pyntet efter Tidens Skik, og da Sveddugen blev taget af den Afsødes Ansigt, meente Bønderne, at den udtærede Kone saae endnu strengere ud end i levende Live; men de undredes over hvad den lille Skræder havde kunnet ubrette paa en eneste Nat, og uden nogen Hjælp, ved sine egne svage Kræfter.

Manden overlevede sin Kone i mange Aar, han fortsatte Professionen, arbejdede saare flittigt og blev meget gammel. Men efterhaanden vilde det ikke gaar ret fra Haanden med Arbejdet, Dinene bleve svage og Fingrene, der bleve krumme af Gigt, havde vanskeligt ved at holde paa Naasen. Folk i Omegnen havde Medlidenskab med den lille gamle Mand i det usle, faldesværdige Huus, de vare gode imod ham, og saaledes blev det efterhaanden Skik, at han fra Tid til anden aflagde Besøg paa Gaardene, hvor man forsynede hans beskedne lille Kurv med Levnetsmidler. For Børnene i Familierne var han altid en hjærkommen Gjest, han reparerede deres indbrudne Legetoi, skar Sivfløiter til dem og sang loerlige gammeldags Viser for dem med sin svage, pibende Stemme. Med de Borgere indlod han sig ikke meget, endstjændt han med den fremrykkende Alderdom blev mere meddelsom end han tidligere havde været; de vare Alle enige om, at han siensynlig var i Besiddelse af en vis Dannelselse og røbede Spor til at have kjendt bedre Dage, uagtet han aldrig udlod sig om sin Fortid og man kun fik ud deraf, at han sidst maatte have opholdt sig i Egnen af Standerborg, indert han bosatte sig der i Landsbyen. Han maatte ogsaa tidligere have været i Kjøbenhavn, thi af det Lidet, han tilfældigvis kom til at høre herom, fremgik det tydeligt, at han kjendte Hovedstaden meget nøie.

Den lille Skræder blev omsider affældig, derpaa syg og sengeliggende, men han vilde ingen Doktor have, han meente, det var kun Gigten, som nok vilde rette sig af sig selv, med Tid og Laalmodighed. Bønderne bekymrede sig ikke meget om ham, han laae stille hen og stjøttede sig selv, og saa døde han ogsaa ene og forladt, som han havde levet. Da han først var død, toge Naboerne sig af at saae ham i Jorden, og da de vilde lægge ham i Kisten opdagede de, til deres store Forbauselse, at den lille Skræder ikke var nogen Mand, men et Fruentimmer. Det gjorde naturligvis megen Opsigt i Byen, Alle strømmede til, for personlig at overbevise sig om Rygtets Sandhed. Døren stod ikke lukket og Dieblisset den hele Dag, og Skræderen blev idelig foruroligt i sin Kiste for at blive præsenteret for en nyankommen vantro Thomas.

Men hvad der gjorde endnu større Opsigt end denne Opdagelse det var, at den forklædte Skræder under al denne Puslen og Bisitation efterhaanden kom tillive igjen. Den lille Mand var ikke død, det var kun en langvarig Afmattelse, der havde betaget ham, den gamle Lampe blusede op igjen

og vilde endnu brænde nogen Tid, svagt og døstigt. Men han blev umaabelig opbragt over at være bleven røbet, efter i mere end fyrretyve Aar at have bevaret sin mandlige Ansæelse blandt Bønderne. Det var en sand Hjertesorg, som han aldrig kunde forvinde. Han levede endnu nogle Aar, hvor mange veed jeg ikke, efter at denne Begivenhed havde fundet Sted, og jeg veed heller ikke om den fine Skræder, som nu for Eftertiden som oftest blev kaldet hun, mere gjenvandt sin forbums Førtighed og kunde gaar ud til de Steder, hvorfra man tidligere havde ydet ham Understøttelse, eller om denne blev bragt hjem til Huset. Den Opsigt, denne Opdagelse havde gjort, blev efterhaanden glemt, og der taltes ikke mere derom.

Omsider blev hun syg, og skulde nu virkelig til at døe, og det var ingenlunde for tidligt, thi man antog at hun kunde være hevet firfjendstyve Aar, og Huset kunde nu styrte over hende af Uld, ligesaa godt den ene Dag som den anden, det hængte knap sammen mere. Da hun nu laae saaledes og skulde til at vandre heden, suffede hun at hun kunde komme til at aflægge Vidnesbyrd for Nogen, der kunde forstaae hende, Vidnesbyrd om underlige Ting, som hun udtrykte sig; men det vilde hun kun gjøre til Gieren af den nærmeste Herregaard, »Generalen», fordi han havde gjort Godt imod hende og været en venlig Mand al den Tid, hun havde kjendt ham.

Den omtalte Herregaard var en smul gammel Borg, med tykke Mure og stolte Taarne, den havde Alt, hvad der kunde gjøre den udvortes til et ridderligt Herresæde. Gieren kaldtes »Generalen», det var en statelig Mand, der holdt strengt paa sin Værdighed som ophøiet Rangsperson, men for Resten var en venlig og omgængelig Mand. Han havde tjent en stor Formue ved borgerlig Høandtering, da han var førdisg dermed opgav han sin Bedrift, kjøbte den gamle Borg, blev allernaadigt forfremmet til Generalkrigscommissair, lod sig kalde »Generalen», naturligvis for ikke at genere sine Undergivne med den længere Titel, og gif fra den Tid altid med Sporer. Til denne Mand gif der nu Bub, med Underretning om den Døendes ivrige Vnste, at betroe sig til ham; men den forsigtige Mand undsløg sig for at modtage hendes Fortrolighed, han var bange for, at hun mulig kunde fortælle ham Noget, som kunde sætte ham i Forlegenhed med Hensyn til den Gæd, han havde svoret som Rangsperson til det absolute Dominium, og han havde hele sit Liv igjennem staaet sig godt ved at være uvidende om Alt, hvad der ikke angik ham personlig, hvorfor skulde han da nu overtræde sine Principer?

Den Syge laae flere Dage hen, hun længtes saare efter at kunne aflægge sit Skrivemaal, og talede i dunkle Udtryk til de Bønder, som medlidende pleiede hende, om, at kunde hun blot komme til at tale med Majestæten selv, med Kong Frederik den Sjette, saa skulde hun aabenbare ham Ting, som han nok vilde vide. Men der kom Ingen for at modtage hendes Bekjendelse, og hun døde for anden Gang uden at have aflagt nogen saadan, og denne Gang for Alvor, uden at leve op igjen. Saameget havde man imidlertid faaet at vide, at hun havde været lovlig gift, og at den formentlige Kone, som havde været saa mandhaftig i Forhold til den fine Skræder, havde været hendes ligeledes forklædte Mand. Og med denne tarvelige Oplysning maa vi lade os nøie, det er det eneste, som vi vide med Visshed om dette gaadefulde Ektepar i denne eensomme Afkog af Verden.

Herredsfogeden maatte omsider see at faae de saa Omkostninger, Sognet havde havt for den fattige Begravelse, dækkede ved Salget af Huustømten, thi Huset selv, som stod aabent og forladt, var snart faldet sammen i en Gruushob. Man røbede forgjæves efter Oplysninger, men fandt kun en lille sammensvoret Pakke, som indeholdt addeles ufæselige og af Fugtlighed halvt fortærede Optegnelser, hvoraf kun frengik, at Huset var kjøbt og betalt af Skræder Liebenberg. Der blev vel fagstens optaget et Slags Protokol over Gruushoben, som ublagt for Begravellesomkostningerne, saa at Alt foregik i den bedste Orden, og dermed var ogsaa ethvert Spor af Beboerne, ja selv af Huset, forsvundet af Jordens Overflade.

Hvad vi her have fortalt er ikke noget Digt, det er den bogstavelige Sandhed, et Blad af hiin nu længst forløbne Tids hemmelige Memoirer. Forgjæves samler man i Diskussioner om hvem disse Folk kan have været. Hvad kan have bevæget dette Ektepar til at forbytte deres Kjen og gjennemføre denne Forklædning saa haardnakket, igjennem en saa lang Række af Aar? Hvorfor have disse Mennesker, der aabenbart have været af en høiere Stand end de vilde gjælde for, forbrømt sig selv til at leve skjulte i en Afkog, i bitter Armod og Redværbigelse? Hvad er der blevet af det hemmelighedsfulde Barn, som de viste sig saa omhyggelige for, og som forsvandt saa sporløst? I hvilken Stilling have de tidligere levet, og hvilke Forbiklinger have bragt dem i saadanne Forhold, at de maatte henleve Resten af deres Dage afsondrede fra hele den øvrige Verden? Hvisse kunne de Bekjendelser have været, og de Vidnesbyrd om underlige Ting, som den gamle Kone vilde aflægge paa sit Dødsleie til en høiere stillet Person, der kunde forstaae hende, som hun allerhøest vilde sige til Kongen selv, og som Frederik den Sjette nok skulde ville